

STRÁŽCI STEALENOR

GREENBERG

© Charlie Greenberg, 2015

ISBN: 978-80-88091-12-7
Vydavatelství Charlie Greenberg

Pár slov autora

Příběh muže ukrytý v této knize je na počátku temný, hořký a osamocený. Přál si, aby jeho život byl jiný a on nemusel ztratit vše, co miloval. Potom by však pravděpodobně měly dějiny pradávne země Askalornu zcela jiný vývoj. Máme štěstí, že si vybíráme svůj osud nebo je to naše prokletí? Elendir si pokládal ještě další otázku po dobu své cesty. Mohu své rozhodnutí změnit a žít jiný život?

Najděte svou odpověď při čtení příběhu Elendira z Helsferianu.

Pastýř a pes	5
Návraty osudu	14
Na dně skříně	25
Dvě osamocené duše	34
Volání	42
Cesta z Helsferianu	49
Plíživá Tma	56
Skutečné povahy	66
Vzpomínky v Tarsilu	80
Bílá Liška	92
Volání ze západu	97
Mezi černou a bílou	105
Šumivý Les	113
Druhá strana lesa	120
Torheim	125
Luk, meč a tesáky	134
Setkání na Neretil Sun	139
Elthariononova zahrada	146
Probuzení	158
Dál na východ	170
Nový Věk	178

Pastýř a pes

I.

Muž stál u okna a těžce oddechoval. „Proč mě pořád pronásledují?“ ptal se do ticha.

Otočil se, aby si v míse s vodou namočil ruce. Protřel si obličej a naposledy těžce vydechl. Vrátil se k posteli odkud se díval z okna.

Elendir z Helsferianu měl tu noc další zlé sny. Vysoký a pohledný muž měl tmavé vlasy a hnědozelené uhrančivé oči plné vzdoru.

Žil ve městě jménem Helsferian, kterým protékala řeka Oridia. Město leželo na severovýchodě země Askalorn v hustých listnatých lesích. Tvořilo pomyslnou hranici civilizace směrem od východu, kde se tyčily hory, dotýkající se nebes.

II.

„Dobré ráno Firne,“ popřál psímu příteli, když se ráno protahoval.

Rozdělal oheň, aby si měl kde ohřát vodu a šel ven natrhat listy na malinový čaj.

Vrátil se zpět a přiložil do ohně. Do kotlíku nalil vodu a listy připravil do hrnku. Fiern, krásný pes Menhionského pasteveckého plemene, kolem něj poskakoval. Jeho hustá bílá srst odrážela paprsky světla do celé místnosti.

Voda v kotlíku začala bublat. Elendir zalil listy vonící byliny. Plátky kroužily po obvodu keramické nádoby. Praskání kůrky při krájení chleba prozrazovalo, že snídaně bude za chvíli připravená.

Elendir si sedl ke stolu a dal se do jídla. Fiern jako společník mu byl ze všech na celém světě nejpříjemnější. Možná proto, že nemluvil. Stejně, jako téměř nemluvil ani sám Elendir.

Zavrzaly dveře a pes vyskočil ven. Hned za ním následoval jeho pán. Vydali se za svou každodenní činností, na louku hlídat ovce.

Cesta, kterou chodili každé ráno, byla přímá, vedla na hranici lesa, kde bylo několik velkých kamenů tvořících tiché stíny, jako ochránce před sluncem.

Elendir poplácal Fierna po pravém boku. Pes se rozběhl okolo louky, aby začal nahánět ovečky k sobě. Muž se posadil do stínu velkého kamene připomínajícího pomník z dávných časů. Otevřel rozečtenou knihu.

Za jeho zády, necelé dvě míle dál, se tyčila velká katedrála, vedle ní na kopci zdánlivě malý hrad. To vše, včetně náměstí a hlavní části města stálo na břehu řeky Oridia. O Helsferianu se říkalo, že je hned po hlavním městě Nor Tarsilu a bájném přímořském Menhionu nejkrásnější část Askalornu. Elendir si tím byl jistý, protože téměř celou zemi procestoval.

Fiern se ke svému pánovi s vyplazeným jazykem vrátil dřív než obvykle. Elendir věděl, že nemusí zvedat zrak, aby se přesvědčil o pořádku mezi ovce. Pozornost věnoval příběhu Askalornských jezdců.

Vlahý vítr šuměl trávou a hory v dálce vypadaly, že skrývají dávné tajemství.

Ozvalo se cvaknutí knihy. Elendir svazek odložil do stínu velkého kamene. Pozoroval vysoké hory s mohutnými štíty.

Uvnitř ho tiše hladila samota a pocit prázdnoty. Vybavil se mu zlý sen z minulé noci. Vzpomněl si, co vše se dělo před příchodem do Helsferianu. Svět, který znal, už neexistoval. Cítil v sobě hluboký smutek. Uvědomoval se, že už se nic z toho dobrého nevrátí. Jeho minulost tiše proplouvala kolem něj. Byl chycen vlastními vzpomínkami.

Ozvalo se hlasité a zvučné zaštekání Fierna. Elendir se prolomil ledem, věznicím jej pod tíhou vzpomínek.

„Děkuji.“

Vyšel se na procházku mezi ovce. Desítky bílých chomáček pasoucích se na rozlehlé louce vypadaly jako mraky ve světě naruby. Němé tváře, které přesně věděly, co je jejich úkolem. Pást se a nechat si ostříhat vlnu. Nekonečný koloběh života téměř nepochopitelně poklidného zvířete. Žádný vzdor, žádná síla. Jen věčné přežvykování.

Elendir se cítil být jednou z nich. V životě mnoho zažil. Poslední rok, který trávil v Helsferianu, byl prázdný jako říční koryto bez vody.

„Dnes je pátek. Půjdu na hrad učít slečnu Arindel.“

Fiern pokýval hlavou. Učitel se připravoval na odchod. Oblékl se, aby v paláci nevypadal jako obyčejný pastýř a vybral knihy, o kterých chtěl mladou ženu poučit.

Procházel úzkými uličkami mezi domy, kterým se blíže k městu nenápadně ztrácely zahrádky. Na cestě přes potok byla zeleň před domy výjimkou. První náměstí míjel po jeho levé straně a mířil k dalšímu přechodu přes vodu. Tentokrát míjel samu velkou řeka Oridii. Za mostem byla krásná cesta vedoucí přímo k paláci. Kopec byl obkroužen kolem dokola dlážděným chodníkem, po kterém chodili lidé stejně jako jezdily koně a kočáry.

Obešel celý kopec, až se ocitl před branami honosně vyhlížejícího paláce. Strážce jej s pozdravem pustily dovnitř a stejně, jako každý pátek vešel do uvítací síně, kde čekal až ho jedna z dvorních dam zavede do pokoje, kde na něj Arindel čeká.

„Dobrý den,“ ozval se hlas ode dveří.

„Dobrý den, pane,“ dostal odpověď od stejně mladé ženy.

Arindel byla beze sporu nejkrásnější v celém Helsferianu. Měla tmavé dlouhé vlasy do půlky zad. Dominantou její hladké tváře byly tmavé oči. Byla dcerou správce celého města.

Elendirovi působilo radost, že může mladou ženu učit. Ve vyschlém korytu jeho života byla ona jediný pramínek vody, v němž se zrcadlily odlesky slunce a měsíce.

„Dnes vám řeknu něco o Askalornu. Budeme mluvit o jeho geografii.“

Často otevřel knihu, ale nechal ji položenou na stole. Mluvil o všem, co chtěla dívka vědět, z paměti. Nepoužíval již vyslovená slova nebo cizí myšlenky. V té době psali autoři příliš složitě a jak sám věděl, Arindel je příjemnější, když slyší vysvětlení podle něj.

Učitel celou hodinu mluvil o rozdělení země Askalornu podle krajů, hor, vod a měst. Arindel bývala zvědavá. Snažila se hledat otázky, na které by Elendir neznal odpověď. Stávalo se však, že se zakoukala z okna a vůbec nevěděla, o čem posledních několik minut učitel mluvil.

„Z Nor Tarsilu teče řeka Oridia až do Menhionu, kde se vlévá do Ergenského moře,“ vysvětloval, když si Arindel položila hlavu na lokty a povzddechla si, „To je taková nuda. Raději bych dělala něco jiného. Nemůžeme probírat něco zajímavého?“

„Učím vás tomu, co po mě žádal váš otec.“

„Pane Elendire, viděl jste někdy Nor Tarsil?“ zoufale hledala záminku pro zajímavější rozhovor.

„Ano, viděl.“

Chtěl pokračovat v přednesu, ale byl okamžitě přerušen.

„Jaké to tam je?“

Přistoupil k oknu a podíval se skrz něj ven směrem na jih k Toským vrchům.

„Je to jiné než všechno, co jsem doposud viděl. Hezké místo a právem je královským městem,“ odpověděl téměř šeptem.

Dcera správce, nespokojená se strohou odpovědí, se hned snažila učitele přimět k delší odpovědi.

„Co je tam krásného a nezvyklého?“

„Jednou Nor Tarsil určitě uvidíte. Pro dnešek končíme. Za týden opět, má paní Arindel.“

Potemnělou komnatu ozařovala pouze malá skupina tancujících plamenů v krbu a dvě svíce stojící na stole. Elendir vzal knihu s červenou vazbou a otevřel ji téměř uprostřed. Jemnými tahy perem začal malovat.

Mladá žena sedící opřená u stromu. Byla nádherná. Dívala se vstříc lepším zítřkům. Nechal obrázek zaschnout, než knihu zavřel. V tom se vrátil bílý pes.

„Dobrý večer, Firne.“

Pes se s mlaskáním najedl a ulehl na své místo. Pán domu si ještě vzpomněl na věčně unuděnou žačku a tiše se představě zasmál. Uhasil svíčky a lehl si do postele. Nechtěl vědomě přivolávat zlé sny, ale měl neblahé tušení, že si ho najdou i kdyby byl na druhé straně Askalornu.

„Nechod' tam Velione. Nemusíš tam jít!“ volal Elendir.

Tvář muže nezračila žádný strach a obavy, jen upřímnost a lásku. V tu chvíli se Elendir probral udýchaný a zpocený.

„Už ne!“ řekl sám sobě a vstal z postele. „Od té chvíle není dne, abych si nevzpomněl.“

Díval se z okna směrem na louku, kde každý den sedával a vzpomínal, jak byl šťastný a jaký měl život dřív, než se chopil meče. Pes ho čumákem ze snění probral a začal na něj dorážet, aby se vrátil do postele. Elendir se na něj podíval a podrbal ho za ušima.

„Máš pravdu, už jdu. Děkuji.“

III.

Večer po deštivém dni stráveném doma otevřel dveře a podíval se do dálky směrem k lesu. Nechal chvíli proudit vlahý vzduch do

místnosti, aby vyvětral. Uvědomil si, že je teprve sobota. Bylo zvláštní, že si řekl *teprve*, přestože na nic konkrétního nečekal.

Rozhodl se dát do úklidu. Prach na skříních volal po utření a podlaha po zametení. Elendir dal nepořádku co proto.

Otevřel dveře nádherné staré skříně. Byla zdobená vyrývanými obrázky květin a měla měděnou kličku s ornamenty. Když ji otevřel, aby uklidil i vevnitř, zjistil, že by měl vyprat.

Sebral oblečení ležící na dně skříně a hodil jej na hromadu ke dveřím. U poslední košile prsty narazil do desky. Ozval se dutý náraz. Elendir zavřel oči. Poklepal na desku prstem ještě dvakrát rychle za sebou, než skřín zavřel. Odnesl košili k ostatním šatům na vyprání a utřel prach nade dveřmi.

„Zítřka bude svítit slunce.“

Slunce čekalo za obzorem, aby mohlo vyhnat noc z plání před Helsferianem.

Elendir přes sebe hodil poslední čistou košili a přes ni vestu nad kolena. Vydal se k potoku u lesa. Fiern oběhl ovce a nahnal je do stáda. Elendir se posadil na kámen u potoka a ponořil do vody oblečení. Slunce zářilo a tvořilo na louce tisíce duhových teček.

„To je klid,“ řekl šumícímu potoku muž a vyprané oblečení vzal zpět domů.

Než se však zvedl, přiběhl Fiern a skočil na druhou stranu malého vodního koryta. Zaštěkal na něj a mával ocasem.

„Fierne, ty víš, že tam nechodím.“

Elendir se opřel se o chladnou stranu kamene, kam nedopadalo slunce, a začal se do knihy. Čas utíkal jako voda v potoce.

Náhle se ozvalo zaštěkání Fierna odněkud z dálky. Pastýř zbystril a rozhlédl se. Na protilehlé louce Fiern poskakoval a štěkal směrem k němu.

„Ovce,“ řekl si nahlas Elendir a rozběhl se směrem ke svému příteli.

Fiern svého pána následoval hned, jakmile k němu doběhl a rychle se vydal po stopách. Vedly přímo přes potok a dál hlouběji do lesa.

„Ovce jsou pro vlky snadnou kořistí,“ řekl k Fiernovi jeho pán.

Fiern zrychlil.

Elendir za chvíli zaslechl štěkot. Došel k Fiernovi, který ovci pomalu hnal zpět. Rozhlédl se, aby zjistil, kde je. Spatřil úzkou cestičku mezi stromy, která vedla ke kameni, před kterým se leskl třícíci předmět. Chvíli se na odlesk zadíval. Soustředěně předmět pozoroval. Záblesky vzpomínek jím prolétly jako šípy. Pokýval hlavou, než se vrátil zpět na louku, kde Fiern vedl nalezenou ovci na její místo.

Pastevec zamířil do stínu velkého kamene. Jeho mysl však stále upírala svůj zrak na předmět, který odrážel sluneční svit mezi listnaté stromy. Pes pomalou chůzí přišel a pastevec se na něj dlouze podíval.

„Znamení?“ zeptal se.

Fiern lehl do trávy a pokýval hlavou na souhlas. Elendir si povzdechl a pohládl ho za ušima.

Nedělní Helsferian byl v plném proudu. Každý rok se stejný den oslavoval konec hlavní sklizně. Elendir nadšení nesdílel. Viděl a poznal o světě tolik, že se nedokázal bezstarostně radovat. Ostatní však tančili až do noci. Popíjeli víno a jedli dobrá jídla.

Bylo s podivem, že i v době, kdy byla země pod neviditelným pláštěm strachu z vlády mladého krále Maldegara, se lidé dokázali bavit.

„Vládce se měl stát Laniem. Askalorn by se dnes měl lépe. Zvláštní, že těsně před korunovací zemřel při návratu z mírových cest,“ pomyslel si Elendir. „Jakoby to bylo dnes.“

Vzpomínal, jak před lety byl jedním z těch, kteří se dobře bavili a tancovali celou noc. Nedovoľoval si prožívat šťastné chvíle. Cítil se

jako kdyby byl na půli cesty mezi mrtvými a živými. Jakoby někdo chtěl, aby tu ještě byl a přežíval i se svým trápením.

IV.

Elendir otevřel oči a tvářil se překvapeně.

„Žádné sny, už druhou noc?“ zeptal se Fierna.

Elendir se chystal na odpolední procházku kolem ovcí. Zavrzaly za ním dveře. Tiché kroky v trávě se ubíraly směrem k lesu. Ovečky se pásly a zvuky trhání trávy se rozléhaly jako šum jitřního vánku. Pozoroval bílou venkovskou zvěř, jak klidně žije.

„Vy dobře víte, co je váš úkol.“

Zařívával se na jejich tiché, němé výrazy. Prázdné pohledy pateticky sledující kus trávy, který budou žvýkat. Stejně mdlý a prázdný vnímal svůj život i Elendir.

V mysli mu opět zahořela vzpomínka, co se dělo před rokem. Vybavila se mu situace z minulého dne v lese. Znovu se zaměřil na ovce a sledoval, jak jeho mysl vyplavuje nejrůznější vzpomínky. Nechal se unášet proudem představ a vzpomínek. Fiern vedle něj zaštěkal a rýpnul do něj čumákem.

Elendir ho pohladil.

„Pojď Fierne, že mě nedoběhneš?“

Pes zaštěkal, když se za ním rozbíhal. Pastýř věděl, že zvířeti udělá radost a aspoň protáhne tělo. Fiern byl samozřejmě rychlejší a pobíhal okolo svého pána sem a tam. Náhle se zastavil a zaštěkal.

Elendir se otočil a všiml si drobné postavy kráčeující směrem k němu po okraji cesty. Jak se postava přibližovala, poznal v ní stařenku.

„Dobrý den,“ slušně pozdravil a dostalo se mu stejné odpovědi.

Její hlas byl však unavený a udýchaný.

„Pojďte, pomohu vám s tím,“ nabídl se Elendir a rovnou vzal těžkou tornu z babiččinych pokřivených zad.

„Děkuji ti, chlapče. Přišel jsi mi na pomoc jako posel z nebe. Sama bych to už byla neunesla.“

Babička začala povídat o cestě z její vesnice na trh v Helsferianu. Elendir ji poslouchal a kráčeli spolu směrem k městu.

„Už jsme tady.“

„Netrvalo to ani tak dlouho, co říkáš?“ zasmála se stařenka.

„Nashledanou, přeji příjemný den.“

„Máš za sebou temnou minulost,“ zazněl hlas staré ženy tajemně.

Elendir se zastavil a chvíli přemýšlel, jak to může vědět.

„Je ale už čas starou kapitolu uzavřít a jít dál. Všichni selháváme, odvaha je, zkusit to znovu.“

„Ale já..“

Elendir však větu nedokončil, protože když se ohlédl, babička už tam nebyla.

„Kdo koho potřeboval víc?“ zeptal se polohlasně.

Sedl do stínu kamene a přemýšlel nad tím, co se před chvílí stalo.

Cítil, že se něco začíná dít. Podivná znamení jej nepotkávají náhodou.

Večer Elendir vytáhl knihu s červenou vazbou a pero. Namaloval starou paní, která mu předala zvláštní poselství. Slova zapsal hned pod její obrázek.

„Všichni selháváme, odvaha je, zkusit to znova.“

Jen si povzdechl a vstal. Podíval se z okna.

„Jsou věci, které už začít znova nelze. Už je pozdě.“

Fiern tiše zavrčel směrem ke svému pánovi. Elendir se na něj podíval a podrbl ho za ušima.

Návraty osudu

I.

„Neber to, nedělej to. Ne, ty ne! Ty ne, prosím, ne!“ zněl hlas ženy směrem k němu.

Malý Elendir dobíhal ke skříni, která se sama otevírala. Spatřil tu věc. Předmět, který změnil jeho život.

„Synu, neber to!“ volala žena dál.

Chlapec se po předmětu natáhl. Než ho však stihl vzít, zalilo jej bílé světlo.

„Nee!“ zařval ze spaní a probudil se.

Posadil se na postel celý zpocený.

Fiern seděl vedle něj.

„Proč jsem to bral?“ zeptal se nahlas Elendir.

Do dlaní nabral vodu. Ovlažil se a prohrábl si husté tmavé vlasy. Vyhlédl z okna, odkud pozoroval měsíc. Fiern do něj začal strkat čumákem. Elendir věděl, že jeho přítel má pravdu. Měl by jít spát.

V úterý byly trhy otevřené celý den . Elendir se s Fiernem vydal na náměstí, kde se chystal nakoupit jídlo na týden. Procházel mezi kamennými pulty a vybíral, co se mu líbilo.

Platil z peněz, které jako pastevec dostával jednou za měsíc od Gedona. Muže, jemuž pastviny i ovce patřily. Peníze, které dostával za výuku Arindel, šetřil na horší časy. Měl už pěknou hromádku zlatých.

„Historie,“ řekl tiše učitel, když téma učiva pro Arindel označil, aby nezapomněl. Nikdy nezapomínal. Otevřel knihu o historii. Na list pergamenu vypisoval kapitoly, které stojí za řeč. Důležité krále,

letopočty bitev a významná období pro kulturu. Pár hodin práce mu kompletování stovek let dějin zabralo.

„Kdo bude dřív u skalky?“ zeptal se Elendir Fierna a rozběhl se.

Pes radostně zaštěkal a pobíhal sem a tam. Skalka bylo krásné místo. Malý vodopád s tůňkou. Příjemné místo na koupání, o kterém téměř nikdo nevěděl.

Fiern plaval kolem svého pána a dorážel na něj, aby si s ním hrál. Užívali si zábavu. Elendir bral čas ve vodě jako důkaz vděku svému příteli za věrnost v nejtěžších chvílích posledního roku.

Když už měli oba hraní dost, muž se opřel o skálu a užíval klidu. Šum vody a zpěv ptáků ho naplňoval pokojem. Zavřel oči a nechal se fantazií unášet do příjemného snu. Viděl obrazy všeho krásného, co kdy spatřil. Hory na východě, barva trávy na Tichých pláních, moře v Menhionu a vodopád na řece Tainimar.

Zvuky škrtnutí pera o papír se tiše ozývaly do šumění trávy. Elendir kreslil do červené knihy za krásného slunečného dne.

Snažil se zachytit obraz skoro spící studentky, jak ji viděl minulý pátek. Kresba se mu podařila obdivuhodně. Dívka působila jako živá. Prohlížel výsledek detailní práce, když náhle zafoukal vítr a obrátil pár stránek zpět.

Na listu papíru, vlnícím se ve větru, stála dívčí postava. Elendir se na ni upřeně zadíval. Ozvalo se cvaknutí knihy. Muž trhnutím odvrátil zrak směrem k nebi, aby zahnal smutek.

II.

„Víš, co to pro něj znamená?“ ozýval se šepot starého muže od dveří. „Vybral si svůj osud. Už není návratu. Jejich duše jsou svázány. Dokud nezemře, bude spojen s prastarou nadpřirozenou silou.“

Slova byla protkávána pláčem ženy. „Je ještě tak mladý, nemůže přece odejít.“

„Ucítí to sám, nebude mít na výběr.“

Elendir otevřel oči a živě si vzpomínku vybavoval.

„Bylo mi teprve třináct let.“

Fiern tiše povzdechl, když se na něj podíval. Vstal a zahleděl se z okna. Pozoroval měsíc a hvězdy, jak na něj upírají svůj zrak.

Z temného lesa chvílemi prosvítaly záblesky směrem k oknu mladého pastevce.

Hrnek s čajem lehce cinkl o stůl a talíř s pečivem hned vedle něj. Elendir chtěl ve střeše opravit malou trhlinu. Spolu s Fiernem se vydal na louku obstarat ovce, aby se mohl vrhnout do práce na domě.

Ovečky pobíhaly po rozlehlé pláni. Pohybovaly se po zelené trávě jako bílé zástavy rytířů ze západu.

Muž je pozoroval a viděl mnohé obrazy. Kousavé vzpomínky na minulost kolem dokola proplouvaly myslí. Bílé vlající prapory se lehce třepotaly ve větru.

Elendir viděl chvíle, které ho uvrhovaly do zajetí vzpomínek, na něž nerad myslel. Začal bloumat temnými pocity a ztrácel vědomí. Oči se mu zavíraly, začal se propadat tmou do hlubin podvědomí.

Když procitl a rozhlédl se, viděl okolo sebe rozmazaný svět. Zvláštní tichý šum ho provázel, když se zvedl a kráčel neznámou krajinou. Vystoupal na kopec, který byl před ním, aby se rozhlédl. Pomalé těžké kroky ho vynesly na vrchol. Pod kopcem se rozkládalo malé údolí, v němž ležela bílá koule na vysokém dřevěném podstavci. Byla jako pěst sevřená v dlani. Křišťálový okraj se leskl. Ze středu byla vidět bílá mlžina. Zvláštní silná energie ho vedla dolů. Neovládal se, byl zcela pohroužen do magického světla.

Bezmyšlenkovitě pohlédl do koule. Jeho mysl byla těžce obléhána. Dokázal překonat jednu noční můru za noc. Nedokázal však překonat všechny naráz.

Ty nejhorší temné vyhlídky a vzpomínky se odehrávaly v jeden okamžik. Všechny je uvnitř sebe prožíval. Pod tíhou hrůz klekl na zem a prázdňě upíral svůj pohled do koule děsu. Nebyl schopen slova, vlastní myšlenky ani pohybu.

Ve skrytu duše si přál, aby raději zemřel, než by snášel bodavé výčitky. V kouli viděl svou matku. Chvilé, kdy se začal stávat tím, čím byl. Viděl všechno, co ho potkalo za posledních několik let. Jeho vědomí opouštělo tělo a pomalu odlétalo pryč.

V ten moment pocítil ostrou bolest na pravém předloktí. Přimělo ho to k pohybu a tím se mlžný svět rozplynul jako tlesknutím.

Fiern, zakousnutý v jeho ruce, na něj hleděl svýma uhrančivýma očima. Elendir ztěžka vydechl a narovnal se.

„Děkuji příteli.“

Večer se Elendir zadíval se na obraz, který měl na zdi.

Jednoduchá malba krajiny se zvláštním nádechem tajemnosti a krásy. Stromy tvořily střechu, pod kterou vedla úzká vyšlapaná cesta k obzoru. Za hranicí mezi trávou a nebem prosvítaly paprsky slunce.

„Vidím kam jdu, ale co je za obzorem?“ zeptal se nahlas Elendir.

Fiern otevřel oči a podíval se na něj. Ozvalo se zašustění stránek. Pastevec otevřel knihu se svými kresbami. Prohlížel si je od začátku. Naděje a odvaha přecházející k smutku a prázdnotě. Opakující se motivy naznačující trápení a tíhu osudu mladého muže. Ještě se mělo stát mnohé z toho, o čem nikdo zatím nic nevěděl.

III.

Elendir se vydal směrem k hradu učít dceru správce města. Slečna Arindel v učebně ještě nebyla. Elendir se v klidu posadil za stůl odkud se díval z okna.

„Omlouvám se za zpoždění,“ ozval se jemný ženský hlas.

„V pořádku,“ odpověděl učitel, aniž by přestal sledovat most.

„Dnes vám budu vyprávět o historii Askalornu,“ prozradil Elendir a Arindel souhlasně přikývla.

„Askalorn je země s bohatou historií. Vládlo zde mnoho králů a území se zvětšovalo i zmenšovalo. Posledních čtyři sta let je jeho rozloha stejná.“

Mluvil dlouho a mohl povídat ze svých osobních zkušeností. Tentokrát Arindel vypadala, že se dobře baví a dává pozor. Elendira překvapovalo, že stále reaguje a ptá se na doplňující otázky.

„V historii hrály důležitou roli hrdinské činy. Zní jako z pohádky, ale je to pravda. Bez několika odvážných lidí, kteří jsou dnes legendou, by země vypadala jinak. Patří mezi ně Henan, Taeglin, Eldregar, Tresten a Fernea.“

„A co Strážci Stealenor?“ přerušila jej žačka.

„Stealenor,“ pošeptal hlas v učitelově mysli.

„Stealenorští Strážci byli společenstvem mužů a žen ochraňujících Poznání a ty, kteří jsou na cestě k němu. Byli uznávaní bojovníci, o kterých všichni věděli, ale nikdo je neznal. Stáli na straně svobodomyšlných, aby je chránili před překážkami a nebezpečím, kterým se nikdo na cestě za poznáním nevyhne.“

Arindel se na něj podívala jako kdyby mu vůbec nerozuměla.

„Teď jste mluvil jinak než obvykle.“

„Jsou věci, o kterých je lepší nevědět. Tahle patří mezi ně. Dnes končíme.“

Vzal si knihu a chystal se k odchodu.

„Počkejte, Elendire. Zítra se koná slavnost tady na hradě. Srdečně vás zvu. Bude to zábava. Chci vás také poznat jinak než učitele. Slavnost začíná v osm hodin.“

„Děkuji, přijdu rád.“

„Zítra jdu do společnosti, příteli,“ sdělil novinu Fiernovi.

Po večeři se Elendir umyl zahřátou vodou ze sudu před domem a se zavřenýma očima se díval do zapadajícího oranžového slunce. Ukázal se mu obraz z minulosti.

„Nemusíš tam jít,“ říkal vážně muži naproti sobě.

Oddechl si a vrátil se domů. Fiern mu na očích viděl, že se vzpomínky opět prokousaly do vědomí. Tiše zavrčel.

„Já vím, příteli, nezavírat oči na moc dlouho,“ souhlasil s Firnem.
„Co je tohle za život?“

IV.

„Budeš jedním z posledních. Jedině ty budeš moci dál pokračovat. Jsme příliš staří, abychom hledali nástupce. Tebe jsme si nevybrali my, ale sám osud,“ šeptal vážně muž držící Elendira za rameno.

„Sám? Proč musím zůstat sám?“

„Čas věci přináší a odnáší. Proud nemůže ovlivnit žádný smrtelník. Skutečnosti jsou a tohle je jedna z nich. Skutečnost, že jsi jeden z posledních.“

„Henane!“ zavolal ze spaní Elendir a trhl sebou.

Fiern se na něj díval a pouze kontroloval celou situaci.

Elendir se opřel o čelo postele a hlavu si položil do dlaní. Protřel si oči a zadíval se do prázdna před sebou.

„Všichni už jsou dávno pryč,“ řekl sám pro sebe.

Pokoušel se usnout, ale nedařilo se. Stále viděl hluboký vážný pohled staršího muže.

„Skončí to vůbec někdy?“ zeptal se Fierna.

Ráno přemýšlel, co si vezme na sebe a co na bále bude dělat. Vysocí páni z měst a starostové vesnic, krásné dámy a jejich dcery, služebnictvo a on sám. Zažil v životě mnoho situací, které byly o mnoho nepříjemnější nebo vážnější, že si z malého bálu nic

nedělal. Díky svým zkušenostem neviděl žádný problém, jak s pohotovým klidem zvládnout jakoukoliv společenskou událost.

Fiern přiběhl ke svému pánovi a lehl si vedle něj. Společně se dívali na louku. Pozorovali mraky plující po obloze.

Pocit, že se bude něco dít přetrvával. Nebylo snadné s určitostí říct, co má předznamenat. Hlubinná touha být, která se přelévávala v chuť odejít. Otevřel oči a ucítil psí tlapu. Fiern ji položil do Elendirovi otevřené dlaně.

„Vím, že ti všechno chybí.“

V.

„Dobrý den, pane, vaše jméno?“ zeptal se uvaděč u brány.

„Elendir.“

„Prosím pane, přeji příjemnou zábavu,“ uctivě pronesl mužným hlasem uvaděč a rukou naznačil cestu, kudy má jít.

Elendir si užíval pohledu na všechnu krásu a přepych. Vešel do přijímacího sálu, odkud ho dáma od dvora vodila za žačkou. Naleštěné sloupy byly obkrouženy tenkými zlatými prameny, které se leskly a působily jako nebeská brána.

Starostové a vysoce postavení pánové z měst se svými ženami tiše pozorovali příjemné přivítání. Ženy ve stylových šatech s mnoha ozdobnými prvky působily jako hvězdy na nebi. Elendir se rozhlížel se zájmem okolo.

„Dobrý večer pane Elendire, dobře se bavte, prosím,“ popřála Arindel, která kolem něj pomalu prošla a usmála se.

Učitel ji viděl jako nejkrásnější ozdoby na pomyslné noční obloze. Jeho žačka, byla oděna do světlých šatů s prošíváním a na krku měla lesknoucí se kámen. Dlouhé tmavé kadeře měla rozpuštěné a v nich korunku.

„Dámy a pánové ze všech koutů Askalornu. Vítám vás v Helsferianu. Prosím bavte se a užívejte všeho, co vám bude nabídnuto,“ zavolal správce města, když se otevřely dveře do velkého sálu.

Elendir dal přednost všem. Vcházel jako poslední. Obklopila jej velká síň plná ozdob ve stříbrné a zlaté barvě. Stoly s honosnými židlemi byly umístěny po obvodu sálu, aby uprostřed vnikl prostor na tanec. Kapela v severním rohu začala hrát hostům na uvítanou zatímco se všichni usazovali na místa se jmenovkami.

Elendir zahlédl svou jmenovku u stolu vzadu. Uctivě pozdravil spolusedící a věnoval pozornost programu. Hudba dohrála píseň na uvítanou a sál na malou chvíli utichl.

„Přátelé Helsferianu, vítám vás na slavnosti,“ zavolal pán města.

Ozval se příjemný potlesk.

„Užívejme a hodujme za časů, kdy můžeme slavit a užívat života. Příjemný večer,“ dokončil krátkou řeč otec Arindel od hlavního stolu.

Silnější potlesk zahlušil celou síň.

Hudba začala hrát a ze dveří vyběhli tanečníci oděni v různobarevných šatech. Předváděli neobyčejně zajímavé představení, za které sklidili dlouhotrvající ovace.

Starostové se svými ženami u Elendirova stolu, všichni z malých vesnic okolo Helsferianu, se bavili jako staří dobří přátelé, kteří snad ani nikdy předtím rozhovor neukončili.

Mezitím začala hrát hudba a na parketu se začalo tančit. Pánové měst odešli ze sálu pryč. Společnost se začala pohybovat a přisedící jednotlivých stolů se začali měnit. Bylo zajímavé pozorovat, jak se koncentrují ženy k jednomu velkému stolu a několika menším zatímco pánové postávají u soudků s vínem.

Všiml si, že jeho žačka Arindel sedí sama u hlavního stolu a nejspíš se příliš dobře nebaví. Bez váhání se zvedl a mířil okolo stolů s vínem přímo k ní.

„Dobrý večer, slečno Arindel.“

Otočila se a s nadšením pozdravila: „Pane učiteli, dobrý večer.“

„Cože se tváříte smutně?“ zeptal se Elendir.

Sám sebe překvapil, jak je dnes výřečný.

„Otec jako vždy pracuje a já nevím s kým se bavit. Paní od starostů jsou na mě příliš...“ nedořekla větu a na chvíli se odmlčela „Staré,“ pošeptala a Elendira to velmi pobavilo.

„Smím prosit?“

„Moc ráda!“

Pomalejší tanec, zato však plný zajímavých prvků. Oba se dobře bavili a smáli se. Elendir zcela zapomněl, co ho tížilo. Byl tady a teď a užíval si pohled do očí Arindel.

Hudba dohrála a oba se navzájem uklonili. Učitel poděkoval za tanec a odvedl žačku na místo.

„Co dělá učitel, když neučí?“ zeptala se Arindel

„Co celé dny dělá dcera pána Helsferianu?“

„To samé, co teď. Nic zajímavého,“ odpověděla a hned se zeptala, „Co tedy děláte vy?“

„Sedím ve stínu na louce.“

„Někdy přijdu.“

Elendir nebral nabídku dívky příliš vážně, ale kývnutím souhlasil.

V tu chvíli se vrátil pán města a podíval se na mladého muže. Mírně se uklonil. Elendir se také mírně uklonil a beze slova odešel. Vrátil se na své místo, kde panoval rozhovor o úrodě.

Za dlouhá léta, a mnohokrát se mu to hodilo, naučil se chovat, aby si ho nikdo nevšímal. Ne, že by se stranil rozhovoru, ale byl tak zvyklý. Vzpomněl si na mnohé chvíle, kdy mu to pomohlo. Všechny zážitky mu probleskly před očima. Místo síně se bleskově střídaly vzpomínky. Během krátké chvíle se vrátil vědomím zpět do současného okamžiku.

„Pořád se chovám, jako bych jím byl,“ pomyslel si.

„A co vy, pane, jak jste se sem dostal?“ zeptal se silnější muž sedící naproti něj.

„Jsem učitel slečny Arindel,“ odpověděl pohotově Elendir.

Spolusedící uznale pokývali hlavami a odvedli hovor někam jinam.

Elendir se za chvíli chystal odejít. Podíval se směrem k Arindel. Rozhlížela se okolo a když si na velkou dálku všimla, jak ji pozoruje. Usmála se a zamávala mu. Elendir naznačil, že už půjde.

Vyšel směrem ven ze sálu.

„Počkejte,“ zastavila ho slečna. „Chtěla jsem se s vámi rozloučit. Přeji hezkou dobrou noc a děkuji za tanec.“

„Já děkuji vám, má paní. Dobrou noc.“

Pomaloučku se vracel domů přes náměstí a mosty. Kolem domů se zahrádkami a výhledu na louky. Fiern ho uvítal štěknutím.

„Bylo to na mě příliš společenské,“ řekl příteli. „Ano, Arindel to slušelo.“

VI.

Ráno těsně po svítání se prudce rozlétly dveře. Stál v nich bílý pes a těžce oddechoval.

„Co se děje, příteli?“ zeptal se Elendir.

Rozhlédl se po louce, kde si velmi rychle všiml, na co jej pes upozornil. Vydal se rychle k místu zbarvenému krví. Poklekl k trávě a zkoumal stopy.

„Netrápila se. Vlci už dlouho nepřišli tak blízko. Něco není v pořádku. To je varování. Fierne, musíme být ve střehu.“

Bílý pes štěkl na souhlas. Oba cítili, že přichází další lidé z okrajové části města, aby zjistili, co se stalo. Elendir beze slov zamířil domů. Ostatní minuli jako stín. Na nic se ho neptali, ani si ho téměř nevšimli. Vešel do domu a rozhlížel se po světnici.

„Tebe jsme si nevybrali my, ale sám osud,“ zaznělo mu myslí.

„Neber to, nedělej to. Ne, ty ne, Elendire, ty ne!“ zaslechl nářek matky.

„Vybral si svůj osud. Už není návratu. Jejich duše jsou svázány. Dokud nezemře, bude spojen s touto nadpřirozenou silou,“ následoval hlas starého muže.

„A co strážci Stealenor?“ otázka slečny Arindel.

Podíval se z okna do míst, kde leželo varování vlků.

„Hodně událostí, příteli.“

V ten moment se mu vybavil předmět stojící na konci vyšlapané cestičky pod korunami stromů v lese.

Udeřil pěstí do stolu a snažil se udělat v sobě pořádek. Fiern čumákem narážel do rukou svého pána.

„Fierne, ty by jsi měl vědět nejlépe, jak je to pro mne těžké,“ zdusil křik ve snaze se ovládnout.

Pes zakňučel. Pastýř se podíval z okna na muže, sbírající potrhanou ovci.

Na dně skříně

I.

„Matko, musím odejít, cítím to. Cítím *Volání*,“ říkal své nejbližší do očí.

„Synu, prosím, slib mi, že se jednou vrátíš. Slib mi to, prosím,“ plakala matka.

„Nemůžu slíbit nic. Jen vím, že musím odejít,“ řekl smutně chlapec a odešel.

Ozvalo se hluboké vydechnutí. Elendir se posadil na posteli.

„Proč je to vždycky stejně těžké? Proč odejít je nesnesitelné i po tolika letech?“

Podíval se z okna, kde viděl siluetu měsíce zahalenou do mraků, ze kterých padaly kapky deště. Tajemné, téměř nepozorovatelné záblesky od lesa se ukazovaly i za temných nocí. Elendir nesouhlasně zakýval hlavou.

„Dobrý den, Elendire,“ zazněl příjemný hlas, který okamžitě poznal.

„I vám, paní Arindel,“ odpověděl a postavil se, aby žačku přivítal.

Žena se usmála a rozhlížela se kolem.

„Je to tady hezké. Asi jsem tady dole na lukách ještě nikdy nebyla.“

Elendir se usmál. Rozhlédl se a zjistil, že je dcera správce bez ochrany stráží.

„Co vás přivádí?“

„Chtěla jsem vidět, co dělá můj učitel, když mě zrovna neučí,“ prozradila a viditelně se jí místo líbilo. „Je ale zvláštní, že mě stráže doprovázely jen na louku a pak se vrátily.“

Elendir znal odpověď. Arindel však nic nevysvětloval.

„Kde jste byl předtím, než jste přišel do města?“ zeptala se opatrně usedající na měkkou vyhřátou trávu.

„Cestoval jsem po celém Askalornu.“

„Byl jste v městě Severního Úsvitu? A viděl jste Kralar?“

„Ano, viděl jsem je. Na severu jsem viděl noc bez tmy. V Kralaru zase zlaté věže.“

„A viděl jste Menhion a síně v Nor Tarsilu?“

Elendir se nad zvědavostí Arindel usmál a klidně odpověděl.

„Byl jsem v Menhionu a sledoval jsem lodě jak opouští Bílý přístav. V Nor Tarsilu jsem směl pohlédnout na královský trůn,“ zněla jeho slova, kterým žačka s bezmezným obdivem naslouchala.

„Jak jste mohl tohle všechno vidět?“

Elendir se na ni podíval. Pozoroval, jak její krásné tmavé vlasy prosvětluje slunce.

„To raději nechcete vědět,“ napadlo jej, ale ústa vyslovila jinou odpověď.

Bavili se spolu o cestování téměř celé dopoledne. Většinu času mluvila Arindel a Elendir ji jen poslouchal.

Když zazněly zvony, trhla s sebou.

„Měla bych se vrátit na oběd.“

„Doprovodím vás.“

Fiern se celé dopoledne k svému pánovi nepřiblížil.

„Děkuji pane Elendire za příjemné dopoledne, které jsem s vámi mohla prožít. Budu-li moct, ještě se za vámi přijdu podívat.“

Elendir se jí poklonil.

Učitel se rozhlédl po hradu a chystal se odejít. Ve věži na levé straně hradu si všiml mužské tváře. Byl to pán Helsferianu. Elendir se mu jemně uklonil. Taktéž učinil muž ve věži a pastýř se vrátil k práci.

Dopoledne Elendira ve společnosti Arindel potěšilo. Zabral se do přípravy učiva na páteční odpoledne. Chystal druhou polovinu

historie, kterou minule nestihl. Pozoroval stránky, které obracel a uvědomoval si, že vážně viděl, na svůj věk, mnohé. Zažil víc než mnozí za celý život. Viděl však až příliš mnoho zlého a krutého.

Zavřel knihu a i přes snahu se ovládnout, udeřil pěstí o stolu. Deska se prohnula a zavibrovala. I když se naučil být klidným pozorovatelem, hluboko v sobě měl zlost a hněv, které se nikdy za osamocení rok v Helsferianu nedostaly ven. Kdyby ano, už by tady nejspíše neseděl, ale ležel by někde pod zemí.

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Fiern ho pozoroval ostrým pohledem. Několikrát takhle viděl svého pána propadnout starým vzpomínkám. Byly to chvíle, kdy k propadu do minulosti nebyl potřeba ani sen či vidina.

II.

„Elendire, stůj! Takhle mu nepomůžeš. Už nadešel jeho čas. Utíkej!“ zněl hlas muže s dlouhými tmavými vlasy.

Elendir se díval, jak jiný muž bojuje proti velké přesile a nemá šanci přežít.

„Pamatuj si, nikdy se nevzdáváme. Stojíme, dokud nám to síly dovolí,“ dodal muž.

Pastevec se probral ze snu.

„Já už to vzdal, Henane!“ zařval na celou světnici. „Už s tím nechci mít nic společného!“

Zvedl se z postele a vyšel před dům. Namočil ruce do sudu a opláchl si obličej. Stále uvnitř sebe cítil vztek provázený pocitem prohry. Díval se na hladinu vody, kde mezi uklidňujícími se vlnami pozoroval svůj obličej.

„Je snad nějaká šance, že to odejde?“ zeptal se svého odrazu. Vlny, které se odrážely od okraje sudu, na hladině hýbaly s obličejem na znamení nesouhlasu.

„Je to nezvratné a věčné,“ zazněla mu slova Henana v mysli.

„Už jdu, Fierne.“

Pes ho tlačil čumákem zpět domů.

Ráno otevřel dvoukřídle dveře skříně s krásným zdobením. Vybral si čisté šaty. Neodolal a zvedl desku která tvořila vysutý stupínek dole na polici. Podíval se pod víko. Upřeně pozoroval obsah malé truhly. Elendirovými očima proplul malý pramínek světla modré barvy.

„Je to nezvratné a věčné,“ pronesl smutně do ticha.

Desku vrátil na místo, aby nebylo nic poznat. Fiernovým pohledem prošlehy modré jiskry a štěkl. Elendir se na něj podíval. Pes pochopil, jak se věci v současné chvíli mají.

Celé dopoledne se díval na hory, které byly pár dní cesty na východ. Na jejich úpatí byla malá vesnice jménem Golondar. Elendir ji dobře znal. V hloubi duše se toužil tam podívat.

Čím dál víc si uvědomoval, že nit provazující jeho život se zase projeví. Začínal chápat, že je jeho podstatou, ať je to jakékoliv.

„Bude bouřka,“ uvědomil si po západu slunce.

Do místnosti náhle zasvítilo prudké výrazné světlo. Těsně za ním se ozval dunivý hrom, který otrásal celým nebem. Zatím však někde v dálce.

Ozvalo se bubnování kapek o střechu malého domu. Podíval se skrz okno ven. Pozoroval mraky, jak těžce plují oblohou. Cítil, že s sebou přinášejí něco důležitého.

III.

Zablesklo se a vzápětí zahřmělo. Místnost ozářilo světlo, které vytvořilo stín stojící postavy. Elendir stál u okna a díval se ven.

„Můj život právě v tuto chvíli nemá smysl. Právě teď nikam nejdu a nemám cíl. To jediné, co mi kdy dávalo jasné znamení, jsem se snažil zavrhnout. Svůj osud však znám a svému životu jsem směř dal už dávno. Protože jsem si vybral.“

Měl intenzivní pocit, že se v něm hroutí celý svět. Jak se všechno rozpadá do tmy a má uvnitř sebe ticho. Další záblesk osvětlil místnost.

„Musím se přestat bát toho, kdo jsem. Odmítám svou prohru, ale i předurčení.“

Otevřel skříň a tajný poklop s truhlou. Zvedl víko z pod kterého vytáhl předmět. Zadíval se na něj.

„Ještě ses nevzdal.“

Sevřel malou věc v dlani a vyšel ze dveří.

Déšť ho okamžitě smáčel. Blesky a hromy provázely jeho cestu skrz louku směrem k lesu. Překročil potok. Mířil k cestě mezi stromy. Procházel malou cestičkou, která byla značně zarostlá, až došel k předmětu, který stál na jejím konci.

Poklekl a tiše, ale rozhodně pronesl, „Nadešel čas postavit se skutečnosti čelem.“

Vstal, uchopil předmět čnicí ze země. Druhou rukou do něj vložil malý modrý kámen ze skříně. Vysunul meč z půdy a zadíval se na něj.

„Nezměnil ses.“

V tu chvíli bouření společně s deštěm ustaly. Elendir se vrátil zpět do domu. Z otevřené skříně vzal suché oblečení. Nasadil si dvojitý pás a dal si za něj meč. Obul si kožené boty a krásnou sponou ve tvaru kruhu tvořeného listy si sepnul plášť. V polici zůstala ještě druhá spona, které se v záblescích světla modře leskla. Ze skříně vzal tornu. Dal do ní jídlo a pití v kožených vacích.

„Fierne, vydáme se na cestu.“

Menhionský pastevec dobře cítil, co se děje. Nedbaje na noční hodinu zaštěkal. Elendir se posadil ke stolu a napsal pár řádků na

papír. Odložil pero a pergamen přeložil napůl. Naposledy zkontroloval zda má vše, co potřebuje. Zavěel za sebou dveře.

Dopis dal za okenní tabulku k sousednímu domu a vykročil směrem do stáje.

„Příteli, rád tě vidím,“ pošeptal koni, když ho sedlal.

Vyhoupł se na jeho hřbet a zhluboka se nadechl.

„*Hijé!*“ zvolal.

Kůň zaržál a vyběhl ze stáje jako blesk. Fiern je následoval a společně minuli poslední domy, tvořící konec Helsferianu.

Jeli směrem do Golondaru na úpatí hor. Vydal se po cestě směrem k minulosti a starým obavám. Když cítil svůj meč za pasem a seděl v sedle koně, vnímal, jak jím prochází síla, která se v něm pomalu probouzí k životu. Dusot kopyt mířil ke Golondaru. Podle plánů tam měl dojet za tři dny.

IV.

Fiern bedlivě pozoroval okolí. Vždy plnil vůli pána, jak nejlépe uměl, ale starání se o ovce byl pro Menhionského pastýřského psa příliš jednoduchý a stále se opakující úkol. Zvlášt' po všem, co už stihl po boku svého pána zažít.

Kamenitá cesta jim ubíhala poměrně rychle a blížili se k přechodu přes most.

„Už jen hodinu a budeme na přímé cestě ke Golondaru.“

Pes mu na souhlas olízl ruku a rozběhl se kousek napřed. Už viděli vrchol jejich stoupání, který toužebně očekávali. Nahoře se muž zastavil a rozhlédl se. Helsferian byl už jen malá tečka dole v údolí. Zatahující se nebe nabízelo rozhled po rozlehlých zemích Askalornu.

„Karimien, pokračujme“ řekl jasně.

Náhle si uvědomil, že s ním není. Před očima mu rychle proletěl příběh a její úsměv. Zatřásl hlavou.

„Bude pršet, musíme si pospíšet,“ zavolal na Fierna, aby přidali na rychlosti.

Do Golondaru už byla jen chvíle cesty. Přidal na rychlosti, aby se mohl schovat pod střechu a nejlépe do tepla. Na Fernových očích bylo znát, že cítí narušení klidné energie proudící z hor.

„Tady to je,“ řekl Elendir, když zahlédl stavby pod vysokou skalní stěnou.

Děšť pomalu sílil, proto cestovatel ocenil, že je blízko a schovají se. Když však přijížděl na nádvoří, místo aby jel rychle ke stáji, nečekaně zpomalil.

Když se rozhlížel, cítil okolo prázdnotu. Seskočil z koně a sundal si kapuci. Otáčel se a nevěřicně se rozhlížel okolo. Poplácal koně, který se vydal hledat cestu do sucha. Fiern se rozhlížel stejně jako jeho pán.

Domy, hostinec, radnice, hlavní dům pod skálou... vše bylo zničené. Rozbitá okna, polámané střechy a další znamení opuštění bylo jediné, co našel.

Děšť ho smáčel, když mířil ke kdysi krásné majestátní budově pod skalou.

Prošel rozpadlými dvoukřídlými dveřmi dovnitř. Kamenné sloupoví, ve kterém svého času hořivaly ohně v malých vykotlaných jeskyňkách, bylo temné a světle opuštěné.

Procházel chodbou tiše dál až ke krásnému mohutnému bukovému stolu. Odhrnul z něj sutiny, které na něj napadaly a prstem pohladil hladkou desku. Vybavila se mu téměř ztracená vzpomínka. Viděl sám sebe, jak u stolu stojí a přemýšlí stejně jako teď.

Vzpomínka byla přinejmenším rok stará. Obešel stůl, aby pokračoval k dalším velkým dveřím. Zapřel se o ně a otevřel je. Měl obavu zvednou pohled nahoru a rozhlédnout se. Nadechl se a podíval se před sebe.

„Kdo hledá, vždycky najde,“ přečetl Elendir na protější stěně.

„Kam všichni šli?“ otázal se do prostoru.

Hlas se rozléhal jako stín po celé místnosti. Ještě dlouho se vracel ozvěnou zpět. Našel zde třináct truhel.

Byly vysoké, široké a s ozdobným kováním. Elendir zamířil k jedné z nich stojící napravo od největší uprostřed. Vytasil meč a pomalu jej zasunul do malé škvíry na vrcholu. Čepel zajela do mezery v kování, odkud se ozvalo cvaknutí.

Zhluboka se nadechl a silou zabral za dřevěný poklop. Otevřel jej. Nejistě nahlédl dovnitř.

Natáhl ruku pro chrastivý předmět. Stříbrný lesk drátěné zbroje ozářil celou místnost. Elendir si svlékl svrchní vestu a na košili si oblékl lesklý klenot. Hned na to si vzal vestu zpět. Natáhl se do truhly ještě jednou. Na světlo vynesl nárameníky, chrániče na předloktí a dýku, která vypadala jako zmenšenina jeho meče. Truhlu zavřel. S cvaknutím vytáhl meč. Ohlédl se po ostatních truhlách. Hlavou mu prolétly vzpomínky na všechny, kterým patřili. Elendir cítil, že uvnitř většiny z nich je jeden meč, zbroj a zdrojový kámen.

„Jsem poslední?“ zeptal se nahlas.

„Nejsi.“

Rychle se otočil.

„Co se stalo?“ zeptal se Elendir.

„Ty jsi byl první, ze zbývajících, kdo odešel. Následovali další a nenávratně zmizeli. Zůstal jsem zde sám, protože mě tak váže má dohoda. Nejsem překvapen, že jsi se vrátil. Ty jediný sis vzal svůj meč s sebou.“

„Dlouhé noci v zajetí vzpomínek a minulost před očima,“ dodal Elendir.

„Naše minulost je povětšinou temná a plná otázek, které nemají odpovědi. Proč jsi se vrátil?“ zeptal se muž.

Elendir si až teď uvědomil, že vlastně vůbec netuší proč je tady.

„Hledám klid.“

„Sám dobře víš, že to tak není. Být strážcem Stealenor ti nedá klid. Nekonečné výpravy, nebezpečí na každém kroku, nikdy nekončící boj a věčný život lva.

Jsi posledním Strážcem Stealenor, který pozvedne meč, aby splnil svůj úkol. Zároveň jsi nejmladším strážcem, který chodil po zemích Askalornu. Vždy v tobě dřímalo něco neobyčejného, něco nevyjasněného a teď stojíš tváří v tvář sám sobě, abys zjistil, co to celou dobu je.“

„Děkuji, Henane, za všechno. Myslím, že je čas jít.“

„Elendire vzpomínáš, co všechno jsi musel obětovat proto, abys uposlechl *volání*? Vzdal jsi se jména, osobnosti, rodiny, života. Jen abys mohl snášet ještě větší těžkosti.

Takových lidí není mnoho. Bylo jich všeho všudy několik desítek za celá staletí. Chce to odvalu být lvem. Chce to odvalu kráčet sám. Chce to silnou vůli být světlem i v té největší tmě, která je nejhlubší tam uvnitř,“ řekl Henan a opřel se dlaní o Elendirovu hrud’.

Ten se mu upřeně zadíval do očí. Neříkal nic. Jeho přítel má pravdu. Položil ruku na rameno moudrého muže.

„Děkuji.“

„Elendire, věci se brzy dají do pohybu. Vždycky se začne něco dít, když učiníš důležité rozhodnutí.“

Elendir se naposledy ohlédl a zadíval se moudrému muži do očí. Henan zvedl ruku na znamení rozloučení a dodal, „Jsi lev, lvi se nikdy nevzdávají.“

Strážce se na něj díval a dodal, „Pak se musím naučit být lepším lvem.“

Venku už nepršelo. Bylo možné vyrazit na cestu.

„Fierne, vracíme se do Helsferianu.“

Dvě osamocené duše

I.

Byla téměř tma, když Elendir vycházel ze stáje zahalen v plášti směrem ke skromnému domu. Otevřel vrzající dveře a nechal Fierna vběhnout dovnitř. Hned zatopil v krbu. Dům byl studený. Posadil se na židli.

Vzpomněl na Henanova slova.

„A když už ve tmě začne svítit světlo, tak jen na čas. Jen do chvíle rozloučení,“ podotkl sám pro sebe.

Vzpomněl si na ženu, se kterou se loučil a vzpomněl si na mnoho dalších situací, kdy sám musel být zapomenut.

„Kde jste byl?“ zazněl hlas, který Elendir jasně rozpoznal.

„Musel jsem na pár dní odjet.“

Přišla Arindel.

„Smím si k vám sednout?“ zeptala se.

„Ano.“

„Chybělo mi učení. Nevěděla jsem, co mám dělat.“

„Jste přeci svobodná, měla jste volbu.“

„To si jen myslíte. Zase tak svobodná nejsem. Vlastně skoro vůbec. Neustále musím plnit vůli otce.“

„On vás za mnou teď poslal?“

Byla odpovědí zaskočená. Hledala dobře mířenou odpověď, ale na nic nepřišla.

„To je ale dnes hezké počasí, že?“ zeptala se nakonec.

„Ano.“

Elendir čekal vysvětlení návštěvy, ale čím víc se rozhovor rozvíjel, chápal, že si Arindel nemá s kým jiným popovídat. Pečlivě ji poslouchal.

„Vím, že jsem to říkala i minule, ale divím se, že mě otec za vámi pustí bez doprovodu.“

Elendir to i teď dobře věděl a stejně dobře věděl, že nepotřebuje vyzrazovat tajemství.

„Jednou zcela jistě zjistíte, proč to tak je.“

„Já to chci ale vědět hned,“ urazila se dcera správce.

S učitelem tvrdohlavá reakce nehnula.

„Arindel, všechno co máme vědět, má svůj čas. Ať už je to cokoliv. Někdy je lepší trpělivě počkat na správnou chvíli, než jednat neuváženě a vědět příliš mnoho příliš brzy.“

Žena chvíli přemýšlela. Snažila se sice nahlas učitele přesvědčit, že je to jinak, Elendir však dosáhl čeho zamýšlel. Řekl něco, co ji nutilo přemýšlet. Ještě chvíli si povídali, když se učitel zvedl a podíval se směrem k nejvyšší věži.

„Měla by jste jít, zajisté budete očekávána. Doprovodím vás.“

Po dlouhé chvíli odpočinku, kterou strávil v tichu a klidu u kamene na pastvě, ucítil teplý dech na obličejí. Začal se smát a zavolal „Fierne, dost, Fierne.“

Celou dobu meditoval nad tím, co mu řekl Henan. Hluboce si uvědomoval, že má pravdu. Uvědomoval si, že si vybral těžký život plný nástrah a nebezpečí. Uvnitř tušil, že cesta, kterou kráčí je osamocená. Ať už si vzpomněl na cokoliv ze svého života, vždy na konci každého příběhu stál sám.

Doma se díval na meč stojící opřený v koutě u stolu. Prsty pomalu pohladil jílec. Dlaní ho jemně obkroužil v pevném sevření. S jemným zasyčením meč vytáhl z pochvy a prohlížel si jej.

„Vybral jsem si šlechtný úkol. Vybral jsem si službu ostatním. Těm, kteří pomoc potřebují nejvíc. Nelituji, že jsem se tě před lety dotkl. Nelituji téměř žádné chvíle ve svém životě. Až na své největší selhání.“

S každým dalším ránem Elendir vnímal jak jím prochází očišťující energie víc a víc. S každým dalším otevřením očí cítil, jak se mu vrací vzpomínky a odložené zkušenosti. Začínal mít pocit, že nikdy strážcem být nepřestal. Jeho duše se vrátila do míst, o kterých mluvil Henan. Do nejhlubší temnoty, kde vzniká světlo.

II.

„Dobrý den, pane,“ pozdravila dívka a učitel ji mile odpověděl.

„Dnes se budeme učit o historii naposledy, ještě jsem vám nestihl sdělit některé důležité historické události.“

Na Arindel bylo vidět, že není nadšená. Něco v jejích očích však říkalo, že bude ráda poslouchat. Elendir se dal do vyprávění a vysvětlování. Mluvil o bitvě u Septaru, která měla vliv na nové mořské zákony a mluvil o dohodě na Kralaru, která předznamenala blahobyt pro celý Askalorn koncem minulého věku.

Arindel jeho barvitě vyprávění poslouchala a dávala pozor. Z ničeho nic mu skočila do řeči, „Jak jste to myslel, že věci mají svůj čas a že nemám vědět všechno hned?“

„Zažila jste teď někdy něco nádherného?“

„Ano.“

„Dokázala by jste si to stejně užít jako desetileté dítě?“ zeptal se učitel.

„No, asi ne. Protože bych tomu nerozuměla, ale ...“

„Teď jste si sama odpověděla. Můžeme pokračovat?“

„Ale to s tím nesouvisí, teď jsem dospělá a už chápu všechno, teď už můžu vědět cokoliv a budu tomu rozumět.“

„Teď jste si zase odpověděla.“

Dívka pochopila, že takhle na učitele nevyzraje.

„Prosím, jak to je?“ zeptala se už klidnější.

„V životě nás každou chvíli potkává nové pochopení a porozumění. Setkáváme se s novými zkušenostmi. Některým